

и току излюпихъ пуйчета! Тѣ много се боятъ отъ вода; азъ крѣкахъ, викахъ ги, тикахъ ги въвъ водата — не отиватъ и туй то! Дай пакъ да видя яйцето!... Пуйче е, пуйче е! Я го остави, па иди да си учишь другитѣ да плувагъ!

— Не, ще постоя още! — казала, младата патица. Толкосъ съмъ стояла, ще постоя още малко.

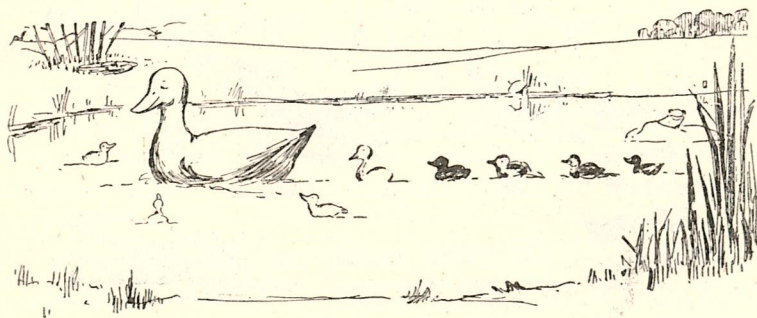
— Както щешъ! — казала старата патица и си отишла.

Най-сетнѣ запръщѣла и черупката на най-голъмото яйце. „Пи, пи, пи!“ и отвжтрѣ изкочило едно грозно патенце. Патицата го разгледала.

— Колко голѣмооо! — казала тя. И никакъ не прилича на другитѣ! Нима това е пуйче?

На другия день врѣмето бѣше чудесно. Патицата тръгна съсь своето сѣмейство къмъ водата.

— Хайде слѣдъ мене! Всички, всички! повика тя патенцата и тѣ едно слѣдъ друго нацамбуркаха въвъ водата.

Отначало водата ги покри прѣзь главитѣ, но послѣ тѣ плувнаха както трѣбва. Крачката имъ работѣха добрѣ; грозното патенце не оставаше поназадъ.

— Какво е това пуйче? — казала патицата — вижъ какъ хубаво гребе съ крачката си, какъ хубаво стои! Не, това е мой собственъ синъ! Че той